EBÜ'L-HASEN-İ HARKÂNÎ

Allahü teâlâya ve âhırete âit ilimler ya'nî ma'rifetler sahibi büyük bir âlim. Künyesi Ebü'l-Hasen olup ismi Ali bin Ca'fer'dir. Bistâm'ın bir kasabası olan Harkân'da dünyâya geldi. Ebü'l-Hasen-i Harkânî, uzun boylu, güzel yüzlü, geniş alınlı, iri gözlü ve kumral idi. Hazreti Ömer'e benzerdi, insanları hakka da'vet eden, onlara doğru yolu gösterip, hakiki saadete kavuşturan ve kendilerine silsile-i âliyye denilen büyük âlim ve velilerin altıncısıdır. Büyük İslâm âlimi Bâyezîd-i Bistâmî'nin rûhâniyetinden istifâde ederek kemâle gelmiş,

yükselmişti. Zamanının kutbu idi. 425 (m. 1034) senesinde Harkân'da vefât etti.

Ebü'l-Hasen-i Harkânî hazretleri, oniki sene Harkân'dan Bistâm'a, hocasının kabrini ziyâret için gitti. Bu ziyârete giderken, yolda Kurân-ı kerîmi hatim ederdi. Her gittiğinde ziyâret ile ilgili vazîfelerini yaptıktan sonra, "Yâ Rabbî! Bâyezîd'e ihsân ettiğin sana âit ilimlerden, büyüklüğünün hakkı için, Ebü'l-Hasen kuluna da ihsân eyle" diye yalvarırdı. Gerî dönerken, hiçbir zaman Bâyezîd'in türbesine arkasını dönmezdi. Yatsı ve sabah namazlarını türbede kılardı. Oniki sene sonra, Allahü teâlânın lütfu ile Bâyezîd'in rûhaniyetinden istifâde edip olgunlaştı. Allahü teâlâyı tanıtan kalb ilimlerinde ve diğer ilimlerde talebe yetiştirmeye başladı. Pekçok talebesi vardı. Kerâmetleri, menkıbeleri ve veciz sözleri çoktur. Çok anlatılan kerâmetlerinden biri de şudur:

Bir kâfilede bulunan insanlar, üstadın huzûruna gelip "Yollar korkuludur. Bize bir duâ öğretiniz" diye istirhâm edince; buyurdu ki: "O zaman, Ebü'l-Hasen'i hatırınıza getiriniz!" Bu söz, gelenlerin hoşlarına gitmedi. Yolda eşkiya, önlerine çıktı. Hepsinin mal ve meta'larını aldı. Yalnız, Ebü'l-Hasen-i Harkânî hazretlerini hatırlayan bir kimsenin malına zarar gelmedi. Bu hâle arkadaşları şaşıp, sebebini sorduklarında, "Hazreti Ebü'l-Hasen'i hatırladım ve kurtuldum" cevâbını aldılar. Gelip durumu Ebü'l-Hasen hazretlerine anlattılar. Ve "Biz Allahtan yardım istedik, eşkiyalar bizi soydu.. Fakat seni hatırlayıp, senden yardım isteyen şu arkadaş kurtuldu. Bunun hikmeti nedir?" diye sordular. "O arkadaşınızı kurtaran, Allahü teâlâdır. Günahkâr ağızdan çıkan duâyı cenâb-ı Hak kabûl etmez. Bunun için siz Allaha Yalvardığınız zaman duânız kabûl olmadı. Bu arkadaşınız beni hatırlayıp imdat isteyince, ben de Rabbime duâ ettim, "Yâ Rabbî! Şu kulunu içinde bulunduğu belâdan kurtar" dedim. Rabbim benim duâmı kabûl ettiği için, o arkadaşınız kurtuldu. Mes'ele bundan ibârettir" buyurdu.

Birgün İbn-i Sina, Harkân'a Ebü'l-Hasen-i Harkânî hazretlerini ziyârete geldi; evinden sordu. Hanımı, azarlayarak, ormana gittiğini söyledi. Hanımı, Ebü'l-Hasen hazretlerinin büyüklüğüne inanmadığı için, ona uygunsuz şeyler söyledi. İbn-i Sina ormana doğru giderken Ebü'l-Hasen-i Harkânî hazretlerinin, bir arslana odun yüklemiş gelmekte olduğunu gördü. "Bu ne hâldir?" diye sorunca, "Evimdekinin sıkıntı ve belâ yükünü taşıdığım için, bu arslan da bizim yükümüzü taşıyor" buyurdu.

Şöyle anlatırlar: Bâyezid-i Bistâmî hazretleri, her sene bir defa, Dıhistan'da şehidlerin kabirlerinin bulunduğu kum tepeyi ziyârete giderdi. Harkân'dan geçerken durur ve havayı koklardı. Talebeleri kendisine: "Efendim, sizin bu şekilde havayı koklamanızda hikmet nedir? Biz herhangi bir şeyin kokusunu duymuyoruz" diye sorduklarında buyurdu ki? "Evet öyledir. Fakat bu kasabadan öyle birisinin kokusu geliyor ki, onun adı "Ali", künyesi "Ebû Hasen"dir. O, zamanın kutbu olacaktır."

Vaktiyle Bistâm şehrine bir çekirge sürüsü hücum etti. Bütün ekinleri ve sebzeleri yediler. Halk, bu hayvanlardan ve bu musibetten kurtulmaları için feryad ederek duâ ediyorlardı. Fakat bu musibetten bir türlü kurtulamıyorlardı. Halkın telâşını ve üzüntüsünü gören Ebü'l-Hasen-i Harkânî hazretleri, "Ne oldu, bu halkın feryadı nedir böyle?" diye sordu. Çekirgelerin ortalığı istilâ, ettiklerini, bütün ekinleri perişan ettiklerini ve halkın üzüntüsünün bundan olduğunu söylediler. Bunun üzerine, ayağa kalkarak dama çıktı. Ve etrâfa bir nazar etti. Çekirgeler derhal toplanıp şehirden uzaklaştılar, ikindi namazı vaktine kadar bir tek çekirge kalmadığı gibi, bütün ekinlerin yaprakları da eski hâline gelip, hiç ziyan olmadı.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri Mektûbât kitabında, Seyyid Şeyh Ferid'e yazmış olduğu mektûpta buyuruyor ki: "İşittiğimize göre, Sultan Mahmûd Gaznevî, bütün Asya'ya hâkim olduğu zamanda, Harkân şehrine yakın gelmişti. Adamlarından bir kaçını, Harkân'a Şeyh Ebü'l-Hasen-i Harkânî hazretlerinin huzûruna göndermişti. Şeyh hazretlerini yanına çağırmıştı. Şeyh hazretleri buna karşılık, bir özür beyân ederek gitmek istemediler. Bu durum, Mahmûd Gaznevî'ye bildirilince, "Haydi kalkınız! Zîrâ o, bizim sandığımız kimselerden değildir. Biz ona gidelim" dedi. Sonra kendi elbisesini Kâdı Iyâd'a giydirdi ve on tane kadın câriyeyi erkek köle kılığına soktu. Kendisi de silâhtar olarak, Kâdı Iyâd'ın yanında Ebü'l-Hasen-i Harkânî'nin evine girdi. Mahmûd Gaznevî selâm verince, Ebü'l-Hasen hazretleri selâmını aldı. Fakat ayağa kalkmadı. Mahmûd Gaznevî, Ebü'l-Hasen-i Harkânî'ye "Sultan için neden ayağa kalkmadınız?" diye sorunca, Ebü'l-Hasen, Sultan Mahmûd'a "Madem ki seni öne geçirmişler, yanıma gel bakalım" dedi. Soruya o ânda cevap vermediler.

Sultan Mahmûd Gaznevî, Ebü'l-Hasen-i Harkânî'ye "Bâyezid-i Bistâmî nasıl bir zât idi?" diye sordu. Ebü'l-Hasen-i Harkânî: "Bâyezîd, öyle kâmil bir velî idi ki, onu görenler hidâyete kavuşurdu. Allahü teâlânın râzı olduğu kimselerden olurdu" diye cevap verdi. Sultan Mahmûd bu cevâbı beğenmedi ve "Ebû Cehl, Ebû Leheb gibi kimseler, Fahr-i kâinatı, Server-i âlemi (aleyhisselâm) nice kere gördüler. Bunlar hidâyete gelmedi de, Bâyezid'i görenlerin hidâyete geldiklerini nasıl söylüyorsun?" dedi. O, Resûlullah (aleyhisselâm) efendimizden daha yüksek mi ki, iki cihanın efendisini, üstünlerin üstünü olan Allahü teâlânın sevgili Peygamberini gören, küfürden kurtulamadı da, Bâyezid'i görenlerin hepsi kurtulur" diyorsun demek istedi. Ebü'l-Hasen "Rahmetullahi aleyh" "Ebû Cehl ve Ebû Leheb gibi ahmaklar, Allahü teâlânın sevgili Peygamberini, insanların en üstünü olan Hazreti Muhammed (aleyhisselâm) olarak görmediler. Ebû Tâlib'in yetimi, Abdullah'ın oğlu Muhammed'i (aleyhisselâm) gördüler. O gözle baktılar. Eğer, Ebû Bekr-i Sıddîk gibi bakarak, Resûlullah olarak görselerdi, eşkiyalıktan, küfürden kurtulur, onun gibi kemâle gelirlerdi" buyurdu. Ebû Cehl gibiler, dışdan baktı. Maddeye saplandı. Fahr-i âlemin, Ebû Tâlib'e ve pederi Abdullah'a olan bağlantısına baktı. Allahü teâlânın peygamberi olduğuna bakmadı. Allahü teâlâ bu inceliği bildirmek için, A'râf sûresi yüzdoksanyedinci âyet-i kerîmede meâlen; "Onların sana baktıklarını görürsün. Onlar seni anlamıyorlar. Üstünlüğünü görmüyorlar" buyurdu. Sultan Mahmûd Hân bu cevâbı çok beğendi. Din büyüklerine olan sevgisi arttı. Sultan Mahmûd, "Bana nasihat ediniz" deyince Ebü'l-Hasen-i Harkânî "Şu dört şeye dikkat et: Günahlardan sakın, namazını cemâ'atle kıl, cömert ol, Allahü teâlânın yarattıklarına şefkat göster" dedi. Sultan Mahmûd "Bana duâ buyurun" deyince, Ebü'l-Hasen-i Harkânî, "Ey Mahmûd, akıbetin makbûl olsun" dedi. Bunun üzerine Sultan Mahmûd, Ebü'l-Hasen-i Harkânî'nin önüne bir kese altın koydu. Buna karşılık Ebü'l-Hasen, sultânın önüne arpa unundan yapılmış bir yufka ekmeği koydu. Sultan ekmekten bir lokma aldı. Fakat lokmayı yutamadı. Bunun üzerine Ebü'l-Hasen hazretleri, "Bir lokma ekmeği yutamıyorsun, ister misin, şu bir kese altın bizim de boğazımızda dursun? Biz paralarla olan alâkamızı kestik. Şu altınları önümden alınız" dedi. Sultan, Ebü'l-Hasen'in paraları almasını çok istedi ise de, kabûl etmeyince, ondan bir hâtıra istedi. Ebü'l-Hasen hazretleri ona hırkasını verdi.

Sultan Mahmûd giderken, Ebü'l-Hasen ayağa kalktı. Bunun üzerine Sultan Mahmûd: "Geldiğim zaman hiç iltifât etmemiştin, fakat şimdi ise ayağa kalkıyorsun. O hâl niye idi? Bu ikram nedir?" diye sordu. Ebü'l-Hasen-i Harkânî hazretleri; "Buraya padişahlık gurûru ile beni imtihan için geldin. Şimdi ise dervişlik haliyle gidiyorsun ve dervişlik devletinin güneşi üzerinde ışıldamaya başladı, önce gurûr içinde olduğundan dolayı ayağa kalkmadım. Fakat şimdi derviş olduğun için ayağa kalkıyorum" dedi.

Sultan, sonra gazâya gitmek üzere Harkân'dan ayrıldı. Sevmenât'a geldi. İçine mağlûb olma korkusu düştü. Birden atından inip, bir köşede Ebü'l-Hasen hazretlerinin hırkasını eline alıp: "Yâ ilâhî! Şu hırkanın sahibinin yüzü suyu hürmetine, şu kâfirlere karşı bizi muzaffer kıl. Ganîmet olarak ele geçireceğim herşeyi dervişlere vereceğim" diye duâ eder etmez, düşman tarafından bir toz-duman ortaya çıktı. Düşmanlar, bu toz-duman içinde birşey görmiyerek, kılıçlarını birbirlerine vurdular ve kendi kendilerini öldürdüler. Sağ kalanları dağılıp gitti. O akşam Sultan Mahmûd, rü'yâsında Ebü'l-Hasen-i Harkânî hazretlerini gördü. Ebü'l-Hasen-i Harkânî Sultan Mahmûd'a, "Allahü teâlânın dergâhında, hırkamızın yüzü suyu hürmetine zafer kazandın. Eğer o anda isteseydin, kâfirlerin hepsinin müslüman olmasını sağlayabilirdin" dedi.

Ebü'l-Hasen-i Harkânî hazretleri şöyle anlatır: "İki kardeş vardı. Bu iki kardeşin bir anneleri vardı. Her gece sırayla kardeşlerinden biri annenin hizmetiyle uğraşır, diğeri Allahü teâlâya ibâdet ederdi. Bir akşam, Allahü teâlâya ibâdet eden kardeş, yaptığı ibâdet, duyduğu hazdan dolayı çok memnun oldu. Bu sebepten kardeşine, "Bu gece de anneme sen hizmet et, ben ibâdet edeyim" dedi. Kardeşi kabûl etti. İbâdet ederken secdede uyuya kaldı ve o anda bir rüyâ gördü. Rü'yâsında bir

ses ona: “Kardeşini affettik, seni de onun hatırı için bağışladık” deyince genç, “Ben Allahü teâlâya ibâdet ediyorum. Kardeşim ise anneme hizmet ediyor. Fakat beni, onun yaptığı amel yüzünden bağışlıyorsunuz” dedi. Ses ona; “Evet, senin yaptığın ibâdetlere bizim hiç ihtiyâcımız yok; Fakat’ kardeşinin annene yaptığı hizmetlere, annenin ihtiyâcı vardı” dedi.”

Şöyle anlatılır: Birgün, Ebü’l-Hasen-i Harkânî kırk talebesiyle dergâhında oturuyorlardı. Bir haftadır ağızlarına bir lokma yemek koymamışlardı. Bu arada bir adam gelip bir çuval un ve bir koyun getirdi. “Bunları sûfiler için getirdim” deyince, Ebü’l-Hasen-i Harkânî, “İçimizden kim gerçek sûfi olmuş ve tasavvuf yolu olan nisbetini sıhhatli bir hâle getirmişse bunları alsın. Ben kendimde sûfilikten bahsetme cesâreti bulamıyorum” dedi. Bunun üzerine mecliste bulunanların hiçbiri adamın getirdiklerini almadı. Daha sonra o da getirdiklerini geri götürmek zorunda kaldı. Birgün, Ebü’l-Hasen-i Harkânî hazretlerinin bir talebesi çok hastalandı. Hangi tabibe gösterdi iseler, hastalığa çâre bulamadılar. Talebe, hastalığın ağrısına dayanamaz hâle gelmişti. Sonunda durumu Ebü’l-Hasen-i Harkanî’ye bildirdiler. Bunun üzerine Ebü’l-Hasen-i Harkânî hazretleri terliklerini vererek, “Bunları ağrıyan yere sürün” buyurdu. Ebü’l-Hasen-i Harkânî hazretlerinin dediği gibi yaptıklarında, Allahü teâlânın yardımıyla talebe iyileşti ve hiçbir rahatsızlığı kalmadı.

Şöyle anlatılır: “Talebelerinden biri Ebü’l-Hasen-i Harkânî hazretlerinden, “Lübnan dağına gidip Kutb-i âlemi görmek için bana izin ver” diye ricada bulundu. Ebü’l-Hasen hazretleri izin verince, o talebe Lübnan dağına vardı. Orada, yüzleri kıbleye dönmüş hâlde oturan bir cemaat gördü, önlerinde bir cenâze duruyordu. Fakat cenâze namazını kılmıyorlardı. Talebe dayanamıyarak sordu; “Niçin cenâzenin namazını kılmıyorsunuz?” Oradakiler, onun sorusuna: “Kutb-i âlemin gelmesi lâzımdır. Kutb-i âlem buraya hergün beş kere gelir ve imamlık yapar” diye cevap verdiler. Talebe bunu duyunca çok sevindi ve beklemeye başladı. Bir süre sonra herkes ayağa kalktı. Kendi hocası Ebü’l-Hasen-i Harkânî’nin Kutb-i âlem olduğunu gördü. Bu durum onu dehşete düşürdü ve kendinden geçti. Tekrar kendine geldiğinde, namaz kılınmış ve cenâze defn edilmiş idi. Kutb-i âlem de gitmişti. Talebe orada bulunanlara, “Kutb-i âlem tekrar ne zaman gelir?” diye sorunca, “Önümüzdeki namaz vakti” diye cevap verdiler. Talebe onlara “Ben onun talebesiyim. Ona karşı şöyle şöyle demiştim. Uzun süreden beri yollardayım. Ona durumumu arzedin de, beni beraberinde Harkân’a geri götürsün” diye yalvardı. Ebü’l-Hasen-i Harkânî hazretleri, tekrar namaz kıldırmak için oraya geldiklerinde, talebe elini ona doğru uzattı ve tekrar bayıldı. Ayıldığı vakit, Rey şehrinin çarşısında idi. Harkân’a hocasının yanına gidince, Ebü’l-Hasen-i Harkânî hazretleri ona, “Görmüş olduğun şeyi hiç kimseye anlatma. Çünkü, Allahü teâlâdan bu dünyâda beni halktan gizlemesini ve bir tane ârif ve büyük zât hariç, hiçbir kimsenin görmemesini istedim. Öyle de oldu. O zât da Bâyezîd-i Bistâmî’dir” buyurdu.”

Ebü’l-Hasen-i Harkânî’nin bir kerâmeti de şöyle anlatılır: “Birgün Ebû Saîd, Ebü’l-Hasen-i Harkânî hazretlerinin yanına büyük bir kalabalıkla ziyâret için gelmişti. Hizmetçi olan kadın, arpadan yapılmış birkaç adet ekmeği, bir sepet içinde Ebü’l-Hasen-i Harkânî’nin yanına getirdi. Ebü’l-Hasen hazretleri o kadına, “Şu ekmeklerin üzerine bir örtü ört ve oradan istediğin kadar ekmek çıkar” diye tenbih etti. Kadın onun dediği gibi yaptı. Kalabalık bir halk topluluğuna, kadın durmadan örtünün altından ekmek çıkardığı hâlde, ekmekler bitmiyordu. Bir süre sonra kadın örtüyü kaldırınca, sepetin içinde hiçbir şey kalmadığı görüldü. Bunun üzerine Ebü’l-Hasen hazretleri, “Şayet örtüyü kaldırmasaydın, tâ kıyâmete kadar bunun altından ekmek çıkarıp duracaklardı” buyurdu.”

Bir gece Ebü’l-Hasen-i Harkânî, “Bu gece falan sahrada savaş yapılıyor. Şu kadar kişi de yaralandı” buyurdu. Durumu araştırdıklarında, Ebü’l-Hasen hazretlerinin dediği gibi olduğu anlaşıldı. Aynı gece, Ebü’l-Hasen hazretlerinin oğlunun kafasını kesip, kapısının eşiğine attılar. Ebü’l-Hasen-i Harkânî’nin hiç haberi olmadı. Kendisini inkâr eden hanımı, “O kimseye ne demeli, şu kadar mesafe uzaklıktaki cereyan eden bir olayı haber veriyor, ama oğlunun kafasını kesip kapısına attıkları hâlde, bundan haberi olmuyor?” deyince, Ebü’l-Hasen-i Harkânî; “Evet, dediğin doğrudur. Ama biz onu gördüğümüz vakit, aradaki perde kaldırılmıştı. Oğlanı katlettikleri zaman ise, perde çekmişlerdi” dedi.

Ebü’l-Hasen-i Harkânî hazretleri vefâtları yaklaştığında, “Kabrimi derin kazın. Yatacağım yer, hocam Bâyezîd hazretlerinin mezarından aşağıda bulunsun” diye vasıyyet etti. Bu vasıyyetini yaptığı gece de vefât etti. Toprağa verildiği günün akşamı, çok fazla kar yağdı. Ertesi gün baş ucuna, büyük bir beyaz taşın dikildiğini gördüler. Mezarın çevresinde, sâdece bir arslanın ayak izleri vardı.

Kim kabrinin üzerine elini sürerek, cenâb-ı Haktan maksadının hâsıl olmasını istese, Allahü teâlânın izniyle duâsının kabûl edildiği ve hâlis kalble yapılan duâların da kabûl olduğu çok görülmüştür.

İhlâs ve riya nedir? diye sorduklarında Ebü'l-Hasen hazretleri buyurdular ki: "Allahü teâlâ için yaptığın herşey ihlâstır. Halk için yaptığın herşey de, riyadır."

Ebü'l-Hasen-i Harkânî hazretleri, birgün sohbetinde bulunanlara şöyle sordu: "Dünyâda en iyi şey nedir?" Orada bulunanlar "Siz, bizden daha iyi bilirsiniz. Siz bildirin" dediler. Bunun üzerine Ebü'l-Hasen hazretleri, "En iyi şey Allahü teâlâyı unutmayan gönüldür" buyurdu.

Ebü'l-Hasen-i Harkânî hazretlerine, "Kişi, kendinin uyanıklığını ne ile bilir?" diye sorulunca, "Hakkı yâd ettiği zaman, baştan ayağa kadar, Halkın kendini yâd, ettiğinden haberdâr olması ile bilir!" buyurdu.

Ebü'l-Hasen-i Harkânî hazretleri buyurdular ki: "Ni'metlerin en iyisi, çalışarak kazanılanıdır. Arkadaşların en iyisi, Allahü teâlâyı hatırlatandır. Kalblerin en nurlusu, içinde mal sevgisi olmayandır."

"Dünyâda, âlimler ve âbidler (ibâdet eden) çoktur. Ama, akşam ve sabah cenâb-ı Hakkın rızâsı üzere bulunmak mühimdir." "Kalblerin en nurlusu, içinde Allahü teâlânın sevgisinden başka birşey bulunmayandır. Amellerin en iyisi, riyadan uzak olan, ya'nî ihlâs üzere olanıdır."

"Siz Allahü teâlâdan konuşurken, başka şeyden bahsedenle arkadaşlık etmeyiniz."

"Cennette Tûbâ ağacının altında, Allahü teâlâdan bihaber olarak bulunmaktansa, dünyâda bir diken ağacının altında, dâima O'nu hatırlamayı çok daha fazla arzu ederim."

"Resûlullah efendimizin (aleyhisselâm); vârisi; O'nun fiiline uyan ve eserine tâbi olandır."

"Ömrüme bakınca, yetmişüç yıllık ibâdetlerimin hepsini, bir saatlik kadar kısa, günahlara bakınca da, Nûh aleyhisselâmın ömrü kadar uzun gördüm."

"Dünyâ, peşinden koştuğun sürede senin pâdişâhındır. Ondan yüz çevirince, sen ona sultan olursun."

"Allahü teâlâ, nasıl senden vaktinden evvel namaz kılmanı istemiyorsa, sen de O'ndan, vaktinden önce rızkı isteme."

"Ulemâ; "Biz Peygamberin vârisiyiz" diyor. Fakat Peygamber efendimizin vârisleri arasında biz de varız. Çünkü O'nda olan şeylerin ba'zısı bizde de var. Resûlullah efendimiz (aleyhisselâm) fakirliği seçmişti. Biz de fakirliği tercih etmiş bulunuyoruz. O cömertti. Güzel bir ahlâkı vardı. Hainlik bilmezdi. Basiret sahibiydi. Halkın rehberi idi. Tama' sahibi değildi. Hayır ve şerri Allahü teâlâdan bilirdi. Tabiatında yalan ve kandırma diye birşey yok idi. Zamanın esîri değildi, insanların Korktuğu şeyden korkmazdı, insanların güvendiği şeye güvenmezdi. Hiç gurûrlanmazdı, işte bunlar evliyânın sıfatlarıdır. Resûlullah efendimiz (aleyhisselâm), ucu bucağı bulunmayan bir umman idi. Eğer o ummandan bir damla ortaya'çıksaydı, bütün âlem ve mahlûkât şaşırır kalırdı. Sûfilerin kervanı; Allahü teâlâ, Resûlullah ve Eshâb-ı Kirâm sevgisinden ibârettir. Bu kervanda bulunan ve rûhları bunların rûhlarıyla kaynaşan kimseye ne mutlu."

"Yol ikidir Biri hidâyet, öbürü dalâlet yoludur. Kuldan Allahü teâlâya giden yol dalâlet yoludur. Allahü teâlâdan kula gelen yol ise hidâyet yoludur. Şimdi her kim, hidâyete erdim derse, o hidâyete ermemiştir. Her kim, beni hidâyete erdirdiler derse, o hidâyete ermiştir."

"Allahü teâlânın karşısında şu üç şeyi muhafaza etmek zordur Hak ile iken sırrı, halk ile iken dili, amel (iş, ibâdet) yaparken temizliği."

"Şu iki kişinin çıkardıkları fitneyi, şeytan bile çıkaramaz: Dünyâ hırsına sahip âlim ve ilimden yoksun sûfi."

"Şayet bir mü'mini ziyâret edersen, hâsıl olan sevâbı, yüz adet kabûl edilmiş hac sevâbı ile değiştirmemen lâzımdır. Çünkü bir mü'mini ziyâret için verilen sevâb, fakirlere verilen yüzbin altın sadakanın sevâbından daha fazladır. Bir mü'min kardeşinizi ziyârete gittiğinizde, Allahü teâlânın rahmetine kavuştuk diye i'tikâd edin."

"İlimden en fazla nasîb alan, onunla amel edendir. En faziletli amel ise, üzerine farz olandır."

“Dilini, Allahü teâlâdan başkası hakkında konuşmamak için mühürle! Kalbini, Allahü teâlâdan başkasını düşünmemek için mühürle! İhlâssız olarak bir iş yapmaman ve helâl olmayan birşeyi yememen için de, davranışlarına, dudaklarına ve dişlerine aynı şekilde mühür vur!”

“Allahü teâlânın lütfu dostları, rahmeti ise günahlar içindir.”

“Bir mü’min kardeşini sabahtan akşama kadar incitmeyen kimse, o gün akşama kadar Peygamber efendimizle (aleyhisselâm) yaşamış olur. Eğer bir mü’min kardeşini incitirse, Allahü teâlâ onun o günkü ibâdetini kabûl etmez.”

“Allahü teâlâ kuluna, imândan sonra temiz yürek ve doğru dilden daha büyük hiçbirşey ihsân etmemiştir.”

“Çok ağlayınız, az gülünüz, çok susunuz, az konuşunuz. Çok veriniz, az yiyiniz, çoy uyanık olunuz, az uyuyunuz.”

“İnsanoğlu, şu üç şeyle sürekli olarak tâati yaparsa, sorgusuz sualsiz Cennete gidebilir. Kalb, nefs ve dil.”

Ebü’l-Hasen-i Harkânî’nin “Beşâretnâme” adlı eseri ve Türkçeye tercüme edilen “Esrâr-üs-Sülûk” kitapları vardır.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

1) Nefehât-ül’üns sh. 337

2) Tam İlmihâl Se’âdet-i Ebediyye sh. 352, 889, 964, 997, 1000

3) Keşf-ül-mahcûb sh. 268

4) Hadâik-ül-verdiyye sh. 105

5) Behcet-üs-seniyye sh. 16

6) Reşahât sh. 14

7) Müjdeci Mektûplar sh. 225

8) Eshâb-ı Kirâm sh. 150

9) Rehber Ansiklopedisi cild-4, sh. 323